

לפעמים צריך לקחת איזו הפסקת קפה מהחיים, איזה פוס כזה למען השקט הנפשי שלך. וזה מה שעשיתי.

כמובן שהם חשבו שזה היה נס כשחזרתי. כתבו על זה בעיתון המקומי, וכל רשתות החדשות הכי גדולות רצו לראיין אותי. אבל כשהם שמעו מה שיש לי להגיד הם החליטו לוותר על הרעיון, ואמרו שהם נזכרו שיש להם עוגה בתנור, והם צריכים ללכת.

אבל אם להיות כנים, גם אני הייתי עושה ככה; לא היה לי הרבה מה לספר, וגם מה שכן היה לי לספר ביאס לגמרי את כולם. אחד הכתבים היה אמיץ דיו להגיד לי שהם לא רוצים לפרסם את הסיפור שלי, כי הם מפחדים שכתוצאה מכך יתחילו האנשים להאשים את כל הדתות בשקרים נוראיים, ואז כל הרייטינג של העיתון ירד לזבל.

העניין היה שדי הופתעתי, ולרעה. כשמצפים למשהו אחד ומקבלים משהו שונה לחלוטין, צריך להתכונן לאכזבה.

מה לעשות, ציפיתי למעיינות אמברוסיה הנובעים מהסלעים, ופירות שנופלים לך ליד בלי שתצטרך להתאמץ, אגמים תכולים ואנשים ערומים. אבל מה, האמת המרה היתה שלא היה שם שום דבר כזה. מה שהתחוויר לי זה שבעצם אף אחד לא יודע כאן כלום על מה שקורה שם.

וכל מה שהיה שם זו מנהרה שחורה, חשוכה ולחה, שרצפתה בשיפוע וקירותיה מצופים זפת נוזלית.

לכולם שם יש שיער לבן, הם לובשים תחריכים בצבע קרם, ועומדים לאורך קיר המנהרה בתור שבעצם אף פעם לא נגמר. כי כשמישהו מגיע לסוף התור מוחאים לו כפיים, נותנים לו סוכרייה על מקל, ואז שולחים אותו שוב לתחילת התור.

אף אחד שם לא מדבר. לפעמים מישהו לוחש משהו בקצרה לזה שמאחוריו או מלפניו, אבל אין בעצם שיחות של ממש. אבל מה שהרג אותי, זה שאף אחד לא מנסה לאכוף.

אני כן ניסיתי לאכוף, אז שלחו אותי הנה חזרה. אמרתי להם אז תודה רבה, כי שמחתי להסתלק משם, ועכשיו אני מצטער שחזרתי, כי אני יודע מה מחכה לי אחרי זה. באסה.